

DE EREDIENST

P. Fuzier

DE EREDIENST

Onze dienst in het licht van het Oude Testament

De eredienst

Onze dienst in het licht van het Oude Testament

Auteur: P. Fuzier
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Vorige edities: 1999, 2017
Derde editie: 2026
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Bron: Le Messenger Évangélique 1951-85; Titel: Le Culte

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De bijbeltekst in deze uitgave uit het Oude Testament is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling: © Stichting HSV 2010. Uitgeverij Jongbloed – Heerenveen. Alle rechten voorbehouden,

De bijbeltekst in deze uitgave uit het Nieuwe Testament is ontleend aan de TELOS-vertaling: © Grace Publishing House – Rhenen. Alle rechten voorbehouden.

*‘Een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren,
die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus.’*

1 Petrus 2:5

Inhoud

Het belang van de eredienst.	8
Wie kunnen aanbidden?	10
De voorbereiding.	13
Het wasvat	13
Het gouden altaar - Vreemd vuur	21
De heilige zalfolie en het reukwerk	29
De heilige zalfolie	29
Het reukwerk	32
Waarin hebben wij Uw Naam veracht?	37

Het belang van de eredienst

In deze wereld hebben wij een dubbele dienst.

- Om ons heen: als getuigen van God hebben we een dienst tegenover: 1. ongelovigen en 2. gelovigen
- Zien we omhoog: als aanbidders voor onze God en Vader moeten wij deze dienst brengen.

Beide opdrachten zijn van het allergrootste belang. In het algemeen geeft men in de christenheid aan de eerste de voorrang. En daarbij heeft prioriteit de dienst aan de ongelovigen, terwijl de dienst aan de gelovigen niet begrepen wordt. Sommigen beschouwen het zelfs als de enigste plicht van de christen en men heeft daar alles voor over.

De verschillende samenkomsten, in vele christelijke kerken hebben geen ander doel dan evangelisatie of sociaal werk. Maar hoe nodig dat ook is, het is niet de enigste dienst van de verlost. Voor alles heeft God ons aanbidders willen maken. Als het mogelijk was een volgorde op te stellen van de diensten, die ons zijn toevertrouwd, zou de aanbedding op de eerste plaats komen. Want deze dienst richt zich rechtstreeks tot God. God zelf is het voorwerp van onze dienst, terwijl een dienst, die zich tot mensen richt - gelovigen of ongelovigen - hoewel ze voor God wordt gedaan, toch als voorwerp de mensen heeft, voor wie de dienst wordt verricht.

Zover God boven de mens verheven is, zover staat de eredienst boven de dienst aan mensen!

God moet in alle dingen de eerste plaats hebben! Daarom begrijpen we, dat de eredienst, de eerste dienst is die gelovigen moeten vervullen. Dienst aan mensen zal een einde hebben. Terwijl de aanbidding nooit zal eindigen. In zwakheid op aarde begonnen, zal die dienst aan God de Vader en het Lam in volmaaktheid in eeuwigheid gebracht worden.

Het volk Israël was een volk van soldaten. In hun midden was een stam van dienstknechten (de Levieten) en één familie van aanbidders (de familie van Aäron). Aäron was hogepriester in het heiligdom. Beeld van de dienst, waartoe wij nu worden geroepen. ‘en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus’ (1 Petr. 2:5). Om te strijden als soldaat, om te dienen als arbeiders van de Heer, moet Christus het enige voorwerp van onze genegenheid zijn, en dat verwerkelijken we in de aanbidding in het heiligdom. De priester moet zijn hart zorgvuldig bewaren, anders zal de ‘Leviet’ falen, en de ‘soldaat’ verslagen worden. Dat doet het grote belang uitkomen van onze dienst als aanbidders. Naar de maat dat we die dienst trouw verrichten, zullen we rondom ons kunnen dienen naar de gedachte van God, hetzij in de wereld of in de gemeente en de strijd kunnen leveren, waartoe we geroepen zijn.

Wie kunnen aanbidden?

Allen aan wie Petrus schrijft: ‘een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren’ (1 Petr. 2:5). Dat zijn de ware gelovigen. De ‘uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus’ (1 Petr. 1:2). Zij bezitten het goddelijke leven, omdat zij geloofd hebben, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God en gelovend hebben zij het leven in Zijn Naam (Joh. 20:31). Zo zijn ze tot de Heer gekomen, ‘tot Wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus’ (1 Petr. 2:4-5).

In de tijd van de wet van Mozes, moest men om naar het gouden altaar te gaan (waar de ware dienst werd gevierd) eerst het koperen altaar passeren, een beeld van het kruis van Christus. Op die plek werd de kwestie van de zonde geregeld. Daar heeft ook de geschiedenis van de mens naar het vlees een einde. Daarom ook kunnen alleen de ware gelovigen aanbidden in het Heilige (Waar het gouden altaar staat). Om de dienst, die God van ons verwacht, te verrichten, is de mens in het vlees ter zijde gesteld, hij is met Christus gekruisigd! Onbekeerden kunnen de dienst door de kinderen van God gebracht, bijwonen, maar kunnen er geen deel aan nemen. Naar de gedachte van God is het onmogelijk ze er deel aan te laten nemen. ‘En zij die

in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.’ (Rom. 8:8) Nog minder aanbidden. De kinderen van God kunnen alleen eredienst brengen door de Heilige Geest, die de werkzaamheden van de nieuwe mens in werking stelt. Wat in de gelovige van het vlees is - de oude mens - kan niets voortbrengen, wat God kan aannemen! God kan niets aannemen wat van de mens in het vlees komt, omdat Hij maar één plaats aan de natuurlijke mens geeft, de dood!

Door de Heilige Geest aanbidt de gelovige. ‘Wij die God dienen door de Geest van God.’ (Fil. 3:3) Een man die redeneert in de angst, die in Romeinen 7 wordt beschreven, hoewel hij leven uit God bezit, is niet in staat te aanbidden. Pas als hij de bevrijding kent van Romeinen 7:24, als de Heilige Geest, die in hem woont, de nieuwe mens tot werking brengt, is hij in staat om God te dienen. Dan geniet hij van zijn betrekking met God als Vader (Rom. 8:15). Dit is onmisbaar om eredienst te kunnen brengen, want het is de *Vader* die aanbidders zoekt (Joh. 4:23).

Onder de wet werd de eredienst gebracht op het gouden altaar in het heilige. In het heilige was alles goud (de kandelaar), of bedekt met goud (de tafel der toonbroden en het wierook altaar), in beeld zag men daar alleen de gerechtigheid en de uitmuntendheid van Christus.

Exodus 25 spreekt alleen over twee voorwerpen in het heilige, de tafel en de kandelaar; er wordt niets gezegd over het gouden altaar. Voordat er over dit gouden altaar gesproken zou kunnen worden moest eerst over het koperen altaar gesproken worden (Ex. 27). Daar zijn onze zonden tot as verbrand en ‘God heeft, doordat Hij zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft

gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld' (Rom. 8:3) Daarna moest het hogepriesterschap ingesteld worden (Ex. 28-29). Er is geen eredienst zonder aanbidders en er kan geen aanbidder zijn als de kwestie van de zonde niet is geregeld. In beide hoofdstukken van Exodus, verenigd in de persoon van Christus (Hij rein en onbevlekt, is gezalfd kunnen worden zonder dat er voorafgaand bloedstorting plaats had). Gewassen met water, besprengd met bloed, gezalfd met olie: zo zijn ze in staat hun dienst aan het gouden altaar te kunnen vervullen; in beeld, kunnen de aanbidders een eredienst plegen naar Gods gedachte en voor God in de kracht van de Heilige Geest.

De voorbereiding

Het wasvat

Exodus 30, dat ons spreekt over het gouden altaar, spreekt ook over het koperen wasvat. Het stond tussen beide altaren. Na het koperen altaar en voor het gouden altaar. De priester moesten er de handen (onze werken) en voeten (onze wandel) wassen voor dat ze Heilige ingingen, opdat ze niet zouden sterven (Ex. 30:17-21). Het betekent voor de priester dus de dood als hij het gouden altaar nadert zonder de handen en voeten te wassen bij het koperen altaar. Wat zeggen deze dingen ons nu? Om als priester aangesteld te worden, moeten we eerst met water gewassen zijn. Dat is de eerste wassing, die niet herhaald hoeft te worden. 'De harten door besprenkeling gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water' (Hebr. 10:22). Daardoor kunnen wij naderen. 'Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is zijn vlees' (Hebr. 10:19).

Zolang de eerste tabernakel nog stand hield was de weg naar het heiligdom nog niet geopenbaard. Maar Christus gekomen 'als Hogepriester van de komende goederen' (Hebr. 9:11) en met zijn eigen bloed, 'is eens voor altijd ingegaan in het heiligdom na een eeuwige verlossing verworven te hebben' (Hebr. 9:12). 'Want Christus is niet

ingegaan in het met handen gemaakte heiligdom, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons' (Hebr. 9:24). 'Want daar de wet een schaduw heeft van de toekomstige goederen, niet het beeld van de dingen zelf, kan zij met dezelfde slachtoffers die men voortdurend elk jaar offert, hen die naderen nooit volmaken' (Hebr. 10:1). De levitische offeranden konden hen die naderden nooit volmaken maar 'door een offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden' (Hebr. 10:14). 'Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, 20 langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is zijn vlees, en wij een grote priester over het huis van God hebben, 22 laten wij naderen met een waarachtig hart' (Hebr. 10:19-22).

In onze wandel en handel kunnen wij verontreinigd worden en niets onreins kan toegang hebben in het Heilige, waar alles goud of bedekt met goud is! Bezoedeling moet weggenomen worden en dat stelt in beeld de wassing van handen en voeten voor bij het koperen wasvat.

Onze eredienst wordt dikwijls gekenmerkt door grote zwakheid. Hoe dikwijls bereiken wij het gouden altaar niet eens! Als we bij het koperen altaar blijven staan - ons beperkend om God te danken, dat Hij voor ons Zijn Zoon heeft gegeven, om ons te bevrijden van de macht van Satan en de kwestie van de zonden te regelen - komt dat, omdat we weinig verstaan wat de wassing aan het koperen wasvat is. Laten we ons herinneren, dat het stond tussen het koperen altaar en het gouden altaar! Wij verliezen het ware karakter van de eredienst uit het oog, als wij het koperen wasvat niet bezoeken. Dan hebben

we de neiging alles tot onszelf terug te brengen. Wij denken aan onze ellendige toestand, aan het werk op het kruis om ons er van te bevrijden, aan onze voorrechten en aan onze zegeningen. Wij danken God omdat Christus voor onze zonden gestorven is, opgestaan tot onze rechtvaardiging en omdat Hij arme zondaars tot ware aanbidders heeft gemaakt... En wij denken, dat dit de ware eredienst is!

Wij spreken niet over wat men in de christenheid eredienst noemt, elke samenkomst wordt daar met deze naam aangeduid, ook al hoort men er misschien een preek of vermaning. Wij spreken over dat men gelooft dat een eredienst is, als men God dankt dat Hij Zijn Zoon geslagen heeft in onze plaats op het kruis en ons zo een plaats heeft gegeven met Hem van nu aan tot in eeuwigheid. Wij willen niet zeggen, dat het niet goed is om dit te doen! Zeker, om de genade van God te verhogen, Zijn liefde te prijzen, Hem te loven, die zo'n liefdevol, wonderlijk werk heeft volbracht, past het zeker de toestand te herinneren, waarin wij waren en te zeggen, wat Christus voor ons heeft gedaan. En laten we niet vergeten, op het koperen altaar brandde het brandoffer, een offerande tot lieflijke reuk, een beeld van Christus, zich opofferend in Zijn volmaaktheid. Toch moeten we verder gaan. Naar het gouden altaar om God de ware eredienst te brengen, die Hij van ons verwacht. Maar men kan het gouden altaar niet bereiken zonder het koperen wasvat te passeren!

Zelf als we weten wat het wasvat voorstelt, begrijpen we dan ook wel goed hoe wij onze handen en voeten moeten wassen? Soms hoor je zeggen: 'ik zou niet naar de eredienst willen gaan zonder eerst te beginnen met het noodzakelijk oordeel, voorgesteld door het wasvat, en zaterdagavond of zondagmorgen doe ik dat altijd.' De gedachte

is goed maar eigenlijk is het een slecht begrijpen, wat de wassing aan het wasvat betekent. Kunnen wij aan het eind van de week, ons alles herinneren, wat weggedaan moet worden, om naar het gouden altaar te kunnen gaan? Wat hebben we in de afgelopen week allemaal niet gedaan in ongehoorzaamheid aan God, en kunnen we ons dat allemaal herinneren op zaterdagavond of zondagmorgen? Helaas, wij vergeten zo snel, vooral als het om onze tekortkomingen gaat. Al deze ongeoordeelde dingen vormen een hinderpaal voor de viering van de eredienst! Zelf iedere avond is niet genoeg om naar het wasvat te gaan, maar voortdurend, zonder treuzelen. Zodra je er achter komt dat wij ons hebben laten gaan in woord, gedachte of daad, die het licht van God niet kan verdragen en daardoor ons het genot van de gemeenschap met Hem ontroofd. Dat is het 'sterven' iwaarover gesproken wordt in Exodus 30:20, 21. Dat is in beeld voor ons nu het verliezen van de gemeenschap met de Heer. Als we beter wisten, wat het wasvat voorstelt, en als wij daar onze handen en voeten wasten, elke keer als we vies waren, zouden we ware gemeenschap met de Heer genieten en zouden we in staat zijn tot het gouden altaar te gaan om God eredienst te brengen, die Hem toekomt. Wat een vreugde voor onze harten, wat een heerlijkheid voor Hem!

Zo bereiden we iedere dag de eredienst voor, die in het bijzonder op de eerste dag van de week moeten brengen, als we daarvoor als gemeente samen zijn. Laten we denken aan Hebr. 13:15 waarin we opgewekt worden om God onophoudelijk te loven, de ware eredienst geofferd aan het gouden altaar is de gemeenschappelijke daad van de gemeente.

Maar voor de voorbereiding dient niet alleen het koperen wasvat, maar ook onze korven moeten gevuld worden! De beide dingen zijn verbonden. Als we praktisch beleven, wat het wasvat is, zullen wij onze korven vullen. In het tegenovergestelde geval: als wij komen met lege of bijna lege korven, zullen wij het wasvat niet voorbijgaan!

Om zijn korf te vullen (Deut. 26) moeten we:

- het land zijn *binnengegaan*; In Christus zijn we reeds de hemel ingegaan ‘gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus’, ‘want God ... mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus’ (Ef. 1:3; Ef. 2:4-6).
- het land *bezitten*; Door het geloof van de hemelse gewesten genieten, als van iets, dat ons toebehoort; dat is onze erfenis en wij hebben het onderpand, de Heilige Geest, reeds ontvangen, die ons met Christus bezighoudt, in de plaats waar Hij nu is. (Ef. 1:14)
- in het land *wonen*; Niet enkele ogenblikken, van tijd tot tijd in de hemel wonen, maar er voortdurend wonen; de dingen zoeken die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God, niet die op de aarde zijn. (Kol. 3:1-2)

Als deze drie voorwaarden vervuld zijn, zullen van alle vruchten eerstelingen kunnen nemen. Dat is alles, wat wij gezien, geleerd en ontvangen zullen hebben van Hem, toen we bezig waren met en gevoed werden door Zijn Persoon! De Israëliet moest deze vruchten in een korf doen en dan komen naar de plaats, die God uitverkoren had om Zijn naam aldaar te doen wonen. Er moeten geen toespraaken worden voorbereid, maar onze harten, opdat die

geneigd zullen zijn tot lof. Wij zullen gaan naar de 'twee of drie, die tot Zijn naam vergaderd zijn' en wij zullen onze korven voorstellen met de verzamelde vruchten. De priester neemt de korf en plaatst deze voor het altaar van de Heer. Wij hebben een 'grote priester over het huis van God' (Hebr. 10:21) en door Hem kunnen wij God een offerande van lof opofferen, 'de vrucht van de lippen die zijn naam belijden' (Hebr. 13:15).

Zoals vroeger Aäron de ongerechtigheid van de heilige dingen droeg, die de kinderen van Israël hadden geheiligd (Ex. 28:38), reinigt Christus de grote priester over het huis van God onze lof - gekenmerkt door onvolkomenheden - opdat God ze kan aannemen. Hij heft ook de lof aan in de Gemeente aan (Ps. 22:23, 26), zodat Hij ons verenigt met Hem in de aanbidding, die zich tot de Vader verheft.

Hoe weinig weten wij deze voorbereiding tot de dienst te verwerkelijken! Voor een groot deel komt dat omdat we zo slecht begrijpen wat de wassing aan het koperen wasvat is. Zullen we ons dan verwonderen over het feit dat onze korven zo leeg zijn? Zullen we ons dan verbazen over de zwakheid in onze aanbidding wanneer we samen zijn?

Er is nog iets verbonden met de voorbereiding tot de eredienst. Als een broeder gezondigd heeft tegen een ander, en de zaak is niet in orde gemaakt, zal de gemeente geen eredienst kunnen brengen, zoals het behoort. De Heilige Geest kan namelijk niet vrij handelen. Wat moet men doen in een dergelijk geval? Wat leert het Woord? 'Als nu uw broeder tegen u zondigt, ga heen, overtuig hem tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen.' (Matt. 18:15) Ook als een broeder weet, dat een ander iets tegen

hem heeft, moet hij ook de moeilijkheid gaan regelen, voor dat hij zijn gave op het altaar gaat offeren. (Matt. 5:23, 24) Natuurlijk gaat het om gevallen, die in staat zijn de gemeenschap aan de tafel van de Heer te verstoren. Er schuilt natuurlijk een gevaar in dat elk verschil van inzicht de gemeenschap aan de tafel van de Heer zouden kunnen verstoren. Dat is niet de bedoeling. Het zou heel mooi zijn, als alle broeders en zusters een en dezelfde opvatting (de gedachte van God) hadden over alle onderwerpen. Zo zou het kunnen zijn, als wij voortdurend in afhankelijkheid van de Geest bleven; ons alleen zouden laten onderwijzen en besturen door die Geest. Als wij zouden luisteren naar 'wat de Geest tot de Gemeente zegt'. Wat zijn we ver verwijderd van dat te verwerklijken! Laten we niet vergeten, dat, naarmate de zwakheid, die ons allen kenmerkt, onze broeder een andere opvatting kan hebben daar wij, over heel veel punten, waarvan we geen kwestie kunnen maken van gemeenschap aan de tafel van de Heer. Ongetwijfeld is het zo, hoe meer gemeenschap van de aanbidders met God, hoe hoger het niveau van de eredienst zal zijn. Want de Heilige Geest zal krachtiger kunnen werken, als er meer gemeenschap is (Inderdaad is dat het bewijs, dat er meer afhankelijkheid is van de Heilige Geest). Wij kunnen wensen, dat er de grootst mogelijke gemeenschap is. Die gemeenschap kan alleen in hoge mate verwerklijkt worden, naar de maat dat de broeders en zusters, die 'vaste voedsel' eten van volwassenen, het geestelijk onderscheidingsvermogen bezitten, dat er uit voortkomt. Het is vergeefse moeite de gevolgen te willen voortbrengen zonder de oorzaken te willen opsporen. Laten we 'voortgaan tot het volkomene.' (Hebr. 5:12-14; Hebr. 6:1) Dan zullen we de zinnen geoefend hebben, om goed en kwaad te onderscheiden. Vastbesloten het kwade

te verwerpen en het goede te doen, zullen wij een diepe en werkelijke gemeenschap met God genieten. Als we het land bewonen, als we de wassing aan het koperen wasvat niet vergeten, zullen we in staat zijn, eredienst te vervullen, naar de gedachte van God, en wierook op het altaar te doen roken.

Het gouden altaar - Vreemd vuur

Aan het gouden altaar brengt men God de eredienst, die Hij van verlost en verwacht, voor wie Hij Zijn Zoon gegeven heeft. Dit altaar was van sittimhout en met goud overtrokken. (Christus tegelijk God en mens.) De dienende priester ziet alleen het goud ¹ (Zoals overal in het Heilige.) Dat is het kenmerk van de ware eredienst: Christus. Het enige Voorwerp van het hart van God en verlost en! Op dit altaar moest men het reukwerk doen roken, terwijl de lampen toegericht en aangestoken waren (Ex. 30:7, 8). Exodus 25:37 spreekt over de lampen. De lampen zijn het beeld van wat God is en dat alleen verwerklijkt kan worden door de kracht van de Heilige Geest. In Christus, de volmaakte mens op aarde, is het leven van God volledig geopenbaard. God is, en wordt in Hem gezien. Zo moet de Heer Jezus nu gezien worden, zowel in de Gemeente als in elke gelovige afzonderlijk (De zeven gemeenten van Azië uit Openbaring 2 en 3 zijn een beeld van de geschiedenis van de verantwoordelijke Kerk op aarde, gedurende de afwezigheid van de Heer, worden vergeleken met zeven gouden lampen (Op. 1:12, 13, 20)).

Christus de kandelaar (Ex.25:31-36) is het licht van de wereld, wij zijn het licht in de Heer. Om wierook te kunnen branden op het altaar

1 Goud stelt de uitmuntendheid van de Heilige Zoon van God voor. Zijn heerlijkheid. Zijn gerechtigheid.

meten de lampen ontstoken zijn. Om de lampen te kunnen laten branden moeten ze toegericht zijn. Deze lampen, gevoed door olie, beeld van de Heilige Geest, kunnen soms maar heel zwak licht geven, omdat er as op de pit zit. Om het licht te kunnen laten schitteren moet de as eraf vallen. Dat is in beeld, het gevolg van zelfoordeel, waartoe de Heilige Geest ons brengt. Iedere keer, dat dit nodig is, is de Heilige Geest, een geest van vermaning, die in ons werkt om ons alles te laten oordelen, wat van het vlees is in ons. Als we Hem toelaten deze dienst aan ons te verrichten, zal de as er afvallen. Maar niets mag de heilige plaats verontreinigen. De as valt in de asvaten, overdekt met zuiver goud. Helaas gebeurt het wel dat wij onze eigen wil stellen tegenover de werking van de Heilige Geest, die ons wil reinigen. Dan zijn de snuiters nodig (Ex. 25:38). God gebruikt de snuiters om de as weg te nemen. Hij tuchtigt ons voor ons bestwil, opdat wij Zijn heiligheid deelachtig zouden worden (Hebr. 12:10). Zo kunnen wij het licht van Christus in deze wereld laten schitteren. Als de lampen aangestoken en toegericht zijn. Hoe hebben wij daar de dienst van onze grote Hogepriester bij nodig, waarvan Aäron een beeld is. Er is dan licht, en zijn wij in staat het wierook te laten branden op het gouden altaar.

Dit reukwerk werd op het altaar verbrand door het vuur. Het vuur van God moet het laten verbranden. Dit vuur moet van het koperen altaar worden genomen, en werd ontstoken door de hemel (Lev. 9:24). Reukwerk verbranden door ander vuur dan dit, is 'vreemd vuur' gebruiken en dat kan God niet aannemen. Leviticus 10 geeft ons veel onderwijs in dat opzicht.

In de eerste zeven hoofdstukken van Leviticus is sprake van offeranden die naar de wet geofferd worden en die een beeld waren van het volmaakte offer, van het ware Lam van God. De verschillende offers van het oude verbond laten de verschillende aspecten uitkomen van het offer van Christus. In Leviticus 8 en 9 vinden wij het priesterschap. Één uitdrukking wordt in beide hoofdstukken herhaald: ‘wat de HEERE hem geboden had’ of ‘zoals de HEERE Mozes geboden had’ (Lev. 8:4, 5, 13, 17, 21, 29, 31, 34, 35, 36; Lev. 9:5, 6, 7, 10, 21). Zoals in alle dingen moet alles in de uitoefening van het priesterschap, gedaan worden in volmaakte gehoorzaamheid aan het Woord. Als dat zo is zal de goddelijke heerlijkheid ook aan ons verschijnen. En Mozes zei: ‘Dit is het woord dat de HEERE geboden heeft. Doe het, dan zal de heerlijkheid van de HEERE aan u verschijnen’ (Lev. 9:6). Terwijl het doen van ‘wat Hij hun niet geboden had’, de uitoefening van het oordeel van God, met zich bracht. (Lev. 10:1) Wat een aangrijpende tegenstelling!

In Leviticus 8:6 zien we Aäron en zijn zonen met water gewassen. Christus en de Gemeente, beschouwd naar de gedachte en raadsbesluiten van God van alle eeuwigheid, geheiligd. Voor de verwerkelijking van deze raadsbesluiten, hebben we vervolgens:

- Vers 7. Aäron bekleed met de heilige kleren: Christus in de wereld gezonden.

- Vers 12. de heilige zalfolie op het hoofd van Aäron gegoten om hem te heiligen: Christus gezalfd met de Heilige Geest en kracht.

Vers 14-29. De voorstelling en het aannemen van het offer. Daar is sprake van de kracht van het bloed. Het moest gedaan worden op het rechteroor, (luisteren) op de duim van de rechterhand (dienen) en op de grote teen van de rechervoet, (wandel) van Aäron en zijn zonen.

Vers 30-36. De zalving van de zonen van Aäron beschouwd als eenmaking met hem. Voordat deze zalving zou kunnen gebeuren moest er bloed gestort zijn. Terwijl de zalving van Aäron (vs. 12) geen voorafgaande bloedstorting vereiste.

Gevoed met Christus en geborgen in Hem (vs. 31) wachten de gelovigen op de achtste dag. Dan zal Hij geopenbaard worden in heerlijkheid en zij met Hem.

In hoofdstuk 9 wordt over deze achtste dag, beeld van het duizend jarig rijk, gesproken. Dan zien we in beeld, het volk van Israël gebracht in het volle genot van de volbrachte verzoening. Mozes en Aäron het beeld van Christus als Koning en Hogepriester, gaan uit de tent der samenkomst en zegenen het volk. En de heerlijkheid van Heer verscheen aan al het volk, zoals Mozes had aangekondigd (vers 6 en 23). Het vuur uit de hemel verteert het brandoffer op het altaar. Het volk juicht en buigt zich neer... Wat een toneel moet dat zijn geweest!

Dadelijk daarop een volledige verandering! De Heer had Zijn volk onderricht gegeven over de offeranden en priesterdienst. Zijn Woord had gezag gehad over alle harten en in gehoorzaamheid aan dit woord was het priesterschap uitgeoefend. De heerlijkheid van de HEERE

was verschenen voor het oog van allen. Onmiddellijk daarna volgt een toneel van oordeel! Welke fout hadden de priesters gemaakt? Ze hadden vreemd vuur voor de HEERE gebracht, wat hun niet was bevolen (Lev. 10:1). Ze waren geen valse priesters. Ze waren zonen van Aäron en vervulden de dienst, waartoe ze waren geroepen, maar weken af van wat de HEERE bevolen had! Dit voorbeeld moet ons oplettend maken en ons beter doen verwerklijken, wat God van ons verwacht in de uitoefening van de dienst!

De ware dienst moet worden gevierd met zuivere wierook en een zuiver vuur. Het vuur afgedaald van de hemel had het offer op het koperen altaar verteerd en van daar moest de priester het vuur nemen om de wierook op het gouden altaar te verbranden (Lev. 9:24; Lev. 16:12). Op het koperen altaar is in beeld de oude mens ter dood gebracht, omdat hij met Christus gekruisigd is. Want wij zijn 'met Hem één geworden in de gelijkheid van zijn dood' (Rom. 6:5).

In de eredienst kan wat van de natuurlijke mens komt geen enkele plaats hebben. Al wat van de mens in het vlees komt is 'vreemd vuur.' Als het vuur genomen wordt van het koperen altaar, is er geen sprake van de mens in het vlees, omdat juist daar het vlees een einde heeft, op de plaats van de dood. De gelovige kan alleen aanbidden in de kracht van de Heilige Geest. Wat in hem van God is - de nieuwe mens - kan aan God voorstellen door de Geest van God, de uitmuntende persoon van de heilige Zoon van God. Dat is het karakter van de ware eredienst.

Elke daad, die niet gedaan wordt in afhankelijkheid van de Heilige Geest is een vreemd vuur, want wat niet van de Geest komt, kan alleen maar van het vlees komen. Een lied opgeven, dat niet op zijn

plaats is; zonder leiding van de Heilige Geest, een gedeelte van het Woord van God lezen, hoe kostbaar ook, zodra het duidelijk is, dat het ver af staat van de gedachteloop waarin de Geest de gemeente leidt; is dat alles niet ‘vreemd vuur?’

Zeker hebben wij vrijmoedigheid om in de hemelse gewesten in te gaan, maar met eerbied moeten wij dat doen en blijven! Het is een oefening voor ons om in afhankelijkheid van de Heilige Geest te blijven vermijden om met vreemd vuur te offeren. Een misplaatste handeling blokkeert de Heilige Geest en blust het hemelse vuur (op de duur) uit. Ze legt een druk op de gemeente als er geen geestelijke gezindheid is. Het kan droefheid voortbrengen in de harten, als de gemeente, die op de berg aanbad, aan God geeft, wat Hem verschuldigd is, verhinderd wordt in de gedachten die dienst voort te zetten.

Leviticus 8 en 9 is een schilderij van wat door het priesterschap, in gehoorzaamheid aan wat God bevolen heeft, gedaan wordt, eindigend met de beschrijving van het toneel waarin de heerlijkheid van de Heer verscheen aan al het volk, terwijl het vuur van de HEERE uitging om het offer op het koperen altaar te verteren. In hoofdstuk 10:1 gaat het vuur van de HEERE uit, maar dit keer om Nadab en Abihu te verteren. De zonen van Aäron die vreemd vuur hadden gebracht om wierook te verbranden, wat Hij hun niet bevolen had. Wij leven niet meer onder de Mozaïsche bedeling en God zendt geen vuur meer om priesters te verteren, die wierook offeren met vreemd vuur. Maar toch ontvangen wij een les, die ons toont, welk gezag, alles wat geboden is, over ons allen zou moeten hebben. En wat een belediging het voor God is om een eredienst te brengen die

alleen maar een voortbrengsel is van de natuurlijke mens. Dat is geen eredienst maar zelfverheerlijking van het vlees. We moeten niet vergeten, dat God in Zijn bestuur tussenbeide kan komen, ook in deze tijd (1 Kor. 11:30 laat daarover geen twijfel bestaan).

Tegenover dat oordeel zweeg Aäron Wat een beproeving voor hem als familiehoofd en als hoofd van het priesterschap! Hij staat daar, twee van zijn zonen werden door het vuur van de hemel verteerd, Nadab en Abihu. Twee andere aan zijn zijde, getroffen door dezelfde smart, Eleázar en Ithamar. Maar hij doet zijn mond niet open! Geen klacht of gemopper! Maar helemaal onderworpen aan Gods wil. 'Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Ú hebt het gedaan' (Ps. 39:10). De lichamen van de beide zonen waren door het hemelse vuur verteerd. Ze werden in hun priesterkleren weggebracht (vs. 5). De lichamen verteerd, maar de kleren onbeschadigd, dat was wel het bewijs dat Nadab en Abihu getroffen waren door een oordeel van God. Alleen een uitwendige vorm bleef over, zonder iets van leven. Iets dat het niet wat veel zogenaamde erediensten kenmerkt heden ten dage? Is dat niet een gevaar waarvoor wij moeten waken? Lopen we niet het gevaar alleen de uitwendige vorm in acht te nemen, zonder dat er enig goddelijk leven is in onze dienst?

Vers 8-11 herhaald het onderwijs dat de HEERE aan Aäron heeft gegeven. 'Wijn en sterkedrank mag u niet drinken, u niet en uw zonen met u ook niet, als u de tent van ontmoeting binnenkomt, opdat u niet sterft – het is een eeuwige verordening, al uw generaties door – zowel om onderscheid te kunnen maken tussen het heilige en het onheilige, tussen het onreine en het reine, als om de Israëlieten in al de verordeningen te kunnen onderwijzen die de HEERE door de

dienst van Mozes² tot hen gesproken heeft'. De wijn is een opwekkend middel voor het vlees en deze opwinding van het vlees kan in zeker opzicht, in zijn uitwendige gevolgen, gelijken op de openbaringen, voortkomend uit de werking van de Heilige Geest (Hand. 2:4-13). Daarom wordt in Efeziërs 5:18 gezegd: 'En wordt niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar wordt vervuld met de Geest'. Anders gezegd: geef geen voedsel of opwekkend middel aan het vlees. In de dienst als priester moet geen andere werking ons leiden dan de leiding van de Heilige Geest. Dan is alleen de nieuwe mens aan het werk in zijn dienst, ter verheerlijking van God.

2 Voetnoot HSV: de dienst van Mozes - Letterlijk: de hand van Mozes.

De heilige zalfolie en het reukwerk

De heilige zalfolie

In de ware eredienst past het alleen met zuiver vuur en zuivere wierook te dienen. Maar als het ware brengen door de kracht van de Geest alleen de uitmuntendheid van de persoon van Christus. Aan het eind van Exodus 30 dat ons spreekt over het gouden altaar en het koperen wasvat, is er sprake van de olie voor de heilige zalving en van de wierook van welriekende specerijen. De olie voor de heilige zalving is een beeld van de Heilige Geest, die getuigenis geeft aan alle aanbidders, van een Christus die geleden heeft. Het was samengesteld uit de stoffen:

1. Olijfolie

Een hin olijfolie³. Een beeld van de Heilige Geest.

3 Voetnoot HSV: een hin is vermoedelijk ongeveer zes liter.

2. Vloeibare mirre

De vijfhonderd sikkel⁴ vloeïende mirre⁵ spreekt van het lijden van Christus. Het vloeit uit insnijdingen gemaakt in de Mirreboom. Als het gedroogd en verbrijzeld wordt geeft het een zoete geur. Het was een van de reukwerken, die gebracht werden aan Hem, die in deze wereld kwam, als kind in de kribbe van Bethlehem, om te lijden en te sterven op een kruis. Het is ook een van de reukwerken, die voorkwamen in het mengsel door Nicodemus bereid, toen het lichaam in het nieuwe graf werd gelegd van Hem, die het verschrikkelijke lijden van Golgotha zo juist had gedragen en Zijn leven had gegeven tot heil van schuldigen en tot heerlijkheid van God! (Matt. 2:11; Joh. 19:39) Het is ook een van de reukwerken, dat Hem zal balsemen, in de dag van Zijn heerlijkheid, als waar wordt wat in Psalm 45:9 staat: 'Al Uw kleding geurt van mirre en aloë en kaneel'.

3. Kaneel

Kaneel (250 sikkel) komt van de kaneelboom of welruikende boom genoemd. Het is een altijd groene boom met een aangename geur. Het beeld van Christus, de volmaakte mens op aarde, van wie onophoudelijk een welriekende geur opsteeg naar God. Beeld ook van de ijver voor God.

4 Voetnoot HSV: Een sikkel is 10 to 13 gram.

5 Andere zeggen dat het een vermaalde bast van de struik is. Het geeft in beide gevallen hetzelfde resultaat. Verdrukking geeft geur. Door lijden volmaaktheid.

4. Kalmoes

Kalmoes ⁶ heeft een welbehaaglijke, liefelijke geur, het beeld van menselijke zwakheid. In zwakheid heeft Christus op aarde gewandeld. Hij was de ware mens die de tegenspraak van zondaars tegen zich heeft verdragen. Hij had geen plaats waar Hij zijn hoofd kon neerleggen. Die honger en dorst kende. Hij was de mens van Gethsemané in de angst van de strijd. Een engel van de hemel verscheen Hem om Hem te versterken. (Luk. 22:39-44) Wat een reuk voor God! De geur van de specerij Kalmus.... De beide specerijen Kalmus en Kaneel zijn in zeker opzicht niet te scheiden. (250 sikkels van elk en 500 sikkels van Mirre en Kassie) De volmaaktheden van Christus als mens deden Hem de tegenstand van de wereld ontmoeten. En terwijl Hij de wereld in zwakheid doorging, die Hem als mens kenmerkte, steeg voor God de welriekend reuk van Kalmus op. Hij was de mens die het welbehagen van God droeg.

5. Kassia

Kassia ⁷ is de vrucht van een grote en mooie boom. Een scherpe doordringende geur. Dit reukwerk spreekt ons van de grootheid van Christus. Wat zal Hij groot zijn in de dag dat de woorden van Psalm 45:8 waar zullen zijn. Maar hoe groot is Hij in Zijn vernedering! Alle evangeliën beschrijven ons deze grootheid van de mens Christus Jezus, God geopenbaard in het vlees.

Het is alles een beeld van de welriekende reuk van Christus voor God. Efeze 5:2 'zoals ook Christus ons heeft liefgehad en Zichzelf

6 Kalmus

7 Kassie

voor ons heeft overgegeven als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk.’ Met dit alles, wil de Heilige Geest voortdurend ons hart vervullen, en in het bijzonder als we samen zijn om te aanbidden in het heiligdom. Hij wil ons bezighouden met Christus in alles waar de genoemde specerijen in beeld voor staan. Zo kunnen we eredienst brengen die God van ons verwacht, als we voor Hem de liefelijke reuk van Christus voor Hem doen opstijgen.

Het reukwerk

Als we over het reukwerk van welriekende specerijen spreken (Ex. 30:34), dan gaan we ons bezig houden met geuren die alleen in de hemel worden geroken! We staan dan op heilige grond, hier kunnen we alleen met ontschoeide voeten gaan. Een reukwerk is iets heiligs voor de Heer, dat Hij alleen kan reuken (vs. 37). En een man die het probeerde na te maken moest uitgeroeid worden (vs. 38). Er zijn 4 stoffen erin aanwezig:

1. Vloeiende (mirre), druipende hars

In de vloeiende mirre, druipende hars⁸ hebben wij in beeld wat het meest verborgen is voor de ogen van mensen, in het lijden van Christus. Wie kan, behalve God alleen, begrijpen wat Christus heeft moeten lijden, als mens op aarde. De rechtvaardige onder de onrechtvaardigen. Het licht te midden van de duisternis. Wat het voor Hem geweest is. De strijd die Hij alleen in Gethsemané gestreden

8 Vloeide als vanzelf van de storaxboom (styrax van liquidambar) Spreekt van de genegenheid van Christus voor God. ‘Zie ik kom om Uw wil te doen o, God’

heeft. Wie kan de diepte meten van Zijn lijden op het kruis, van de derde tot het zesde uur van de zijde van mensen, van het zesde tot het negende uur, toen Hij verlaten werd van God? Alleen God kan zo'n afgrond van lijden peilen. Wat een liefelijke reuk steeg op tot Hem, toen Hij Zijn veelgeliefde Zoon, zo'n lijden zag doormaken!

2. Onyx

Een reukwerk gemaakt van een schelp of krab⁹ van de bodem van de zee, spreekt van Hem die heeft moeten zeggen: 'want het water is tot aan de ziel gekomen. Ik ben gezonken in bodemloze modder, waarin men niet kan staan; ik ben gekomen in de waterdiepten en de vloed overspoelt mij'. 'Watervloed roept tot watervloed, terwijl Uw waterkolken bruisen; al Uw baren en Uw golven zijn over mij heen gegaan' (Ps. 69:1 en 2; 42:8). 'Want U wierp mij de diepte in, in het hart van de zeeën, een watervloed omringde mij; al Uw baren en Uw golven sloegen over mij heen'. 'Water omving mij, bedreigde mijn leven¹⁰, de watervloed omving mij. Zeewier was om mijn hoofd gebonden' (Jona 2:3, 5). God kon in de diepten van de afgronden Hem beschouwen, die zijn metgezel was. De Zoon van Zijn liefde. De vreugde en het welbehagen van Zijn hart van alle eeuwigheid en een welriekende reuk steeg tot Hem op.

9 Het werd uit de schaal geperst. Christus werd geperst in de dood op een vreselijke wijze. Hij bracht daarin alleen maar liefelijke reuk voort voor God.

10 Voetnoot HSV: bedreigde mijn leven - Letterlijk: tot de ziel toe.

3. Galbanum

Het is de hars van een heester. Het heeft een onaangename geur en een bittere smaak en vermengt zich gemakkelijk met andere geurstoffen. Christus 'een reuk uit de dood tot de dood' voor hen die verloren gaan, hij wil er niet van horen, maar ook 'een reuk uit het leven tot het leven' (2 Kor. 2:15, 16). Het spreekt van kracht. Een geur ten leven of ten dode.

4. Zuivere wierook

Zuivere wierook of reine wierook deze witte siroop kwam uit de inkerving in de boom ('s nachts) spreekt van reinheid en toewijding. Het is de liefelijke reuk van Christus voor God. De uitmuntendheid van Zijn Persoon. Zijn voorbeden, zijn volmaaktheden. Over spijsoffer (al wat Jezus was in Zijn volmaaktheid, als mens op aarde) moest wierook gedaan worden. Ook op de twaalf toonbroden op de reine tafel (Lev. 24:7) moest wierook gedaan worden. De 12 toonbroden stelden Israël voor in zijn 12 stammen, voorgesteld aan God, omringd door de liefelijke geur van Christus. Zij zijn het beeld van de gelovigen in de volmaakte plaats, die hun gegeven is, door het werk en de volmaaktheden van Christus. Hetzelfde reukwerk, dat van wierook, steeg op voor God, als Hij, Christus als de volmaakte mens op aarde bekeek, en die ook nu tot Hem op stijgt als Hij ons in Christus ziet. Wij die Hem toebehoren als vrucht van Zijn werk aan het kruis.

De zalfolie moest uitgegoten worden op het hoofd van Aäron, op de verschillende voorwerpen van de tabernakel en op de priesterlijke familie. De laatste zalving kon alleen gedaan worden *met* bloed. Als

het bloed gesprengd is, worden wij a.h.w. gezalfd op dezelfde wijze als Christus. De liefelijk reuk die zich voor God verheft, is dezelfde die zich verheft van het hoofd van de Hogepriester. Gezalfd met dezelfde zalfolie als Christus. (Hoewel Hij gezalfd is met vreugdeolie, boven Zijn metgezellen Ps 45:7). En aan de andere kant zijn wij, net zoals de 12 toonbroden die bedekt waren met dezelfde wierook, als de wierook, die op het spijsoffer geplaatst werd, aangemaakt in de Geliefde, en wij kunnen zo aanbidden in het heiligdom! 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus, zoals Hij ons in Hem heeft uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde, terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde,' (Ef. 1:3-6) Wierook is het beeld van de voorbede en de volmaaktheden van Christus. Het is de uitmuntendheid van Zijn Persoon, die de waarde van Zijn offer uitmaakt! Wierook doen roken op het altaar, is aan God voorstellen, de bijzondere waarde en volmaaktheid van de mens Christus Jezus, in leven, dood, overwinning en in de plaats die Hij nu inneemt aan de rechterhand van God, gekroond met heerlijkheid en eer! Dat is de ware eredienst, gebracht naar de gedachte van God, in gehoorzaamheid aan het onderwijs van Zijn Woord.

Niet met onszelf bezig zijn, niet met onze ellende toestand bezig zijn, waarin wij allen verkeerden, niet met onze zegeningen die wij nu gekregen hebben. Als wij dat doen, dan alleen met het doel om Hem te verhogen, die zo laag is gegaan om ons zo'n hoge plaats te geven.

Alleen bezig zijn met Christus, met de grootheid en schoonheid van Zijn Persoon. Met dat wat Hij voor God is geweest, in leven, dood, in Zijn opstanding...

O, mochten wij als Maria aan Zijn voeten leren, dan zouden wij met een albasten fles vol reukwerk van kostbare nardus van grote waarde komen en het huis zou met de balsemgeur vervuld worden!

Gezegende dienst van een hart, dat u liefheeft.

Reukwerk, waarmee de hemel is vervuld.

N.B. Deze korte opmerkingen over de samenstelling van de olie en het reukwerk geven wij en wijzen op het artikel: 'De reukwerken van het heiligdom' M.E. 1935 blz. 72, waaraan we de opmerkingen hebben ontleend.

Waarin hebben wij Uw Naam veracht?

Voordat aan Israël zijn Messias wordt voorgesteld, heeft de Heer een laatste boodschap gericht aan hun door de profet Maleachi. Deze profetie beschrijft het zedelijk verval van het volk en het schilderij dat hij er van maakt schijnt de illustratie te zijn van wat nu de belijdende christenheid is. Wat waarschijnlijk het ernstigste is in de toestand van Israël, zoals nu ook in de christenheid van onze dagen, is, dat het volk zich niet bewust is van zijn toestand. De vragen die opgeroepen worden, tonen ons het wel:

- Mal. 1:2 Waarin hebt ge ons liefgehad?
- Mal. 1:6 Waarmee verachten wij Uw Naam?
- Mal. 1:7 Waarmee hebben wij U ontheilgd?
- Mal. 2:17 Waarmee hebben wij U vermoeid?
- Mal. 3:7 In welk opzicht moeten wij terugkeren?
- Mal. 3:8 Waarin beroven wij U?
- Mal. 3:13 Wat hebben wij tegen U gesproken?

Israël had God moeten vrezen en eren (Mal. 1:6) zoals ook nu dat zouden moeten doen, die zich beroepen op Zijn Naam. In plaats daarvan wordt Zijn Naam veracht en in antwoord op het verwijt, dat

God gedwongen is het volk te doen, antwoordt het volk: ‘Waarmee verachten wij Uw Naam?’ Wat een blindheid. Diezelfde blindheid kenmerkt Laodicea, het laatste stadium van de geschiedenis van de verantwoordelijke kerk op aarde (Op. 3:17-20).

Christus wordt buiten gelaten. Toch beroemt men zich op zijn rijkdommen en verklaart aan niets gebrek te hebben. Zijn Naam word hierin veracht dat zij: op de reine tafel in het heilige hadden moeten plaatsen het toonbrood, gemaakt van fijn meelbloem en bedekt met zuiver wierook (Ex. 25:23-30; Lev. 24:5-8), en geen onrein brood. Wat een ontheiliging! Toch durven ze te zeggen: ‘Waardoor verachten wij Uw Naam?’ Dan verklaart God het hun: ‘Doordat u onrein brood op Mijn altaar brengt. En u zegt: Waardoor maken wij U onrein? Doordat u zegt: De tafel van de HEERE, die is verachtelijk’. Zijn Naam veracht! Zijn Tafel veracht! En wat hun offerande betreft? Een ziek en kreupel dier, terwijl de Heer een offer vraagt zonder gebrek (Lev. 1:3, 10; 3:1, 6: 4:3, 23, 28, 32; 5:15, 18, 25).

Het volk wist niet meer wat de Heer bevolen had voor de verschillende offeranden en voor de uitoefening van het priesterschap. Hoe schuldig was hun onwetendheid! Het priesterschap verklaart de vragen, die het volk stelt het hele boek door, maar kan zijn manier van doen niet verontschuldigen. De onwetendheid van wat de Heer had bevolen, had onvermijdelijk geleid tot het zich verwijderen van wat de wet voorschreef om eredienst te plegen. De verwijdering had een meer en meer duidelijk vergeten van de mozaïsche voorschriften meegebracht. Met als gevolg? Verblindings, verharding van het hart. Hoe is het nu in dat opzicht met de belijdende christenheid? In het algemeen wil

men een godsdienst en men is genegen die dienst uit te oefenen door zondag naar een dienst te gaan. Meestal naar de plaats waar ouders, grootouders zijn geweest. Zonder zich ooit de vraag te stellen: 'Breng ik eredienst naar het onderwijs van het Woord van God?' Heeft het gros de moeite genomen het onderwijs, kennis te krijgen? Helaas niet. In de regel handelen wij uit routine, naar gewoonte, men stelt zich geen vragen. We krijgen dezelfde situatie die Maleachi schildert. Onwetendheid, onkunde van wat God wil. God heeft op duidelijk manier te kennen gegeven hoe Hij geëerd wil worden in Zijn Woord. Het overlaten aan de kennis van het geheel, kennis van voorouders, of volgens inzichten van wat vandaag de dag gepast / wenselijk is, en niet het Woord daarin betrekken. Dat is in wezen hetzelfde gedrag vertonen als het volk Israël in die tijd.

Laten allen, die door de genade van God het voorrecht hebben gehad onderwezen te zijn in alles wat de aanbidding in geest en waarheid betreft zich afvragen, of ze in praktijk brengen, wat zij hebben ontvangen. Misschien zijn er onwetenden. Maar zijn wij niet evenzeer schuldig, het te weten en het niet te doen? Zijn Naam te verachten, Zijn Tafel te verachten? Moet Hij dezelfde verwijten uitspreken, tegen hen die Zijn Naam aanroepen? In blindheid (dat is de toestand, die in het algemeen het einde van een bedeling kenmerkt) was Israël er toe gekomen volledig de vreugde van de tegenwoordigheid van de Heer en het genot van Zijn gemeenschap, te miskennen. Dat deed Israël uitroepen: 'wat een vermoeienis' (Mal. 1:12, 13).

Wat een treurige toestand van Israël aan de vooravond van de komst van Zijn Messias! Wat een treurige toestand van de belijdende christenheid aan de vooravond van de wederkomst van de Heer!

God wordt berooft van wat Hem toekomt, zowel wat de eredienst, als wat de hele dienst van Zijn huis betreft. Zou Hij niet kunnen zeggen tot zo velen, voor wie de godsdienst maar een lege vorm zonder werkelijkheid is, zoals eertijds tot Zijn volk: ‘Zou een mens God beroven? Werkelijk, u berooft Mij!’ (Mal. 3:8). Waren ze zich het bewust? In geen enkel opzicht! Het volk antwoordt: ‘Waarvan beroven wij U?’ Dat zou ook het antwoord zijn van velen die menen God te aanbidden als zij een of andere godsdienstige samenkomst bijwonen. Maar heeft men, onder hen, die belijden eredienst te brengen naar het Woord, bij de uitgang van een dienst, nooit horen zeggen: ‘Wat een goede eredienst hebben *wij* gehad. Wat zijn *wij* gezegend geworden. Terwijl de gemeente het koperen altaar niet voorbijgegaan is. Zou God dan niet tegen ons kunnen zeggen: Jullie hebben geen eredienst gehad, zoals het behoort. Jullie zijn niet tot het gouden altaar gekomen. Jullie hebben geen wierook op dat altaar gelegd. Ben ik niet beroofd, van wat Mij verschuldigd was? Zijn we niet te sterk overtuigd van wat *wij* vinden dat een goede eredienst is? Zijn we niet teveel gericht op *onze* zegening, wat wij kunnen meenemen. Te sterk gericht op, onze verlossing, onze zegen, de genade die ons gegeven is. Natuurlijk die is groot! Maar zouden we ons ook niet eens de vraag stellen: Was er iets voor God? Vaak is het zo dat we alleen aan ons zelf denken. In plaats van met volle korven komen we komen om zegen en verkwikking te zoeken. We menen dan ook noch een eredienst te hebben gehad.

Er is een getrouw overblijfsel (Mal. 3:16) ‘Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste: De HEERE slaat er acht op en luistert. Er is een gedenboek geschreven voor Zijn aangezicht, voor wie de HEERE vrezen en wie Zijn Naam hoogachten’. Terwijl het volk

God niet eerde, niet de vreeze voor de HEERE openbaarde, die Hem verschuldigd was en Zijn Naam niet acht wordt het overblijfsel er wel door gekenmerkt. Dat zijn de trekken van Filadelfia dat ook overblijft tot het einde van de verantwoordelijke kerk. Weinig kracht, maar het Woord wordt bewaard en de Naam van de Heilige en Waarachtige gevreesd en geëerd! 'want u hebt kleine kracht en hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend' (Op. 3:8). Een belofte wordt aan het overblijfsel gedaan. (Mal.3:17,18) 'En zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legermachten, op de dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn. Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient. Dan zult u opnieuw het onderscheid zien tussen een rechtvaardige en een goddeloze, tussen wie God dient en wie Hem niet dient'. Een kostbaar voorrecht is het deel uit te maken van dit trouwe overblijfsel. Gelukkig hij die God dient, die Hem dient in de eerste plaats als priester, geestelijke offeranden offert die aangenaam zijn voor God door Jezus Christus. (1 Petr. 2:5) In verheven dienst van de zonen van Levi: 'zij zullen reukwerk voor Uw neus leggen, en een offer dat geheel verteerd wordt op Uw altaar' (Deut. 33:10).

Over Maria van Bethanië heeft iemand geschreven:

Zij was niet gekomen om een toespraak te horen hoewel de voornaamste daar aanwezig was. Hoe kostelijk die zaak ook is. Die dag was niet haar doel om aan Zijn voeten te zitten om naar zijn woord te luisteren (Luk10:35)

Zij was niet gekomen om Hem haar gebeden te zeggen. Er was een tijd, dat zij in volledige onderworpenheid aan Zijn wil, zich aan Zijn

voeten geworpen had: 'Heer als U hier geweest was, mijn broeder zou gestorven zijn' (Joh.11:32).

Zij was niet gekomen om met de heiligen samen te komen, hoewel er daar aanwezig waren, waarvan gezegd wordt: 'Jezus had Maria en Lazarus lief' (Joh.11:5). De gemeenschap met hen was een kostbare zaak. Maar op dat moment was die gemeenschap niet haar doel.

Zij was niet gekomen, na een week van werken en vermoedens doorgebracht te midden van de strijd met de wereld, verkwikking zoekend. Hoewel zij wist zoals ieder getrouwe wat de beproevingen van de woestijn zijn. Niemand beter als zij wist waarschijnlijk waar de beste bron van verkwikking was. In Hem!

Maar zij was gekomen op het ogenblik dat de wereld haar grootste haat uitsprak tegen Hem. Om over Hem uit te gieten, wat zij lange tijd had opgespaard (Joh.12:7). Op Hem, van wie Zijn liefde haar hart had veroverd en haar genegenheid had aangetrokken. Zij denkt niet aan Simon de melaatse. Zij gaat de discipelen voorbij. Haar broer en zus in het vlees trekken haar aandacht niet op dat ogenblik. Jezus alleen vervult haar ziel. Zij vestigt de blik op Hem. Haar hart klopt alleen voor Hem. Aanbidding, hulde, eredienst, zegen was haar enige gedachte. Haar enige doel, Zo eert zij Hem, die alles voor haar is en voor Zijn hart zulke eredienst een verkwikking was. Een duurzame herinnering aan wat eredienst is. Het wordt in het Woord vermeld aan Wie deze werd gebracht en door wie deze dienst werd gedaan.

Is de eredienst van u? Gaat u zondag een preek horen, gebeden uitspreken, samenkomen met de heiligen, of u verkwikken na 6 dagen van arbeid? Als alle blikken alleen op Hem waren gevestigd. Als alle

harten met Hem waren vervuld. Als ieder van ons vastbesloten was 'niemand te zien dan Jezus alleen'. Wat zou de lof overvloedig zijn.

De zwakheid van onze eredienst, zijn onvolmaaktheid zijn het bewijs van onze lage geestelijk toestand. Het is vergeefse moeite uiterlijk verandering te willen aanbrengen als deze niet voortkomen uit innerlijke oefening. Onderzoek aan de hand van Gods Woord zal openbaren wat ons ontbreekt, en wat past om ware eredienst te brengen. Ander onderzoek zal alleen als resultaat hebben dat, wat voor de mens aangenaam is. Wij dienen ons met Christus te voeden, elke dag, zodat wij op de eerste dag van de week samenkomen met gevulde korven. (zijn ze soms niet leeg?) We begrijpen te weinig van de wassing aan het koperen wasvat. Daardoor zijn we niet in staat naar het gouden altaar, om daar wierook te branden.

Mag God in ons werken dat wij begrijpen wat een verlies wij zo lijden. Mag Hij ons laten zien hoe weinig wij Hem daardoor weten te brengen van wat Hem verschuldigd is, en wat een verlies dat voor Hem is! Dat onze harten zich meer aan Christus mogen hechten en ons beter doen ingaan, dan wij tot nu toe deden. Dat we meer inzicht krijgen in Zijn gedachten, over de eredienst die wij geroepen worden Hem te brengen en die Hij zo terecht waardig is. De Persoon van Zijn geliefde Zoon, maakt al het welbehagen uit van Zijn hart, van alle eeuwigheid. Deze Persoon moeten wij Hem voorstellen in onze eredienst. De liefelijke reuk van de Naam Jezus zal zich dan verheffen in het heiligdom, als een lieflijk reuk voor God, zoals de zuivere onvermengde wierook, die wij moeten doen roken op het gouden altaar!

‘Maar er komt een uur, en het is er, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid; immers, de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden. God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid’ (Joh. 4:23-24). Geve god ons genade om altijd in staat te zijn een dienst te vervullen van zo’n verheven karakter. Eredienst te brengen door de Geest. Dat we altijd Hem mogen voorstellen in lieflijke reuk, de uitmuntende Persoon van Zijn Geliefde Zoon. Hem van Wie de Naam is een olie, die uitgestort wordt. (Hoogl. 1:3) In afwachting van de heerlijke dag. Waarnaar onze zielen verlangen. Waar zonder zwakheden of onvolkomenheden, zonder wanklank, wij het nieuwe lied ter ere van het Lam zullen zingen. Ons herinnerend, dat God alles heeft gedaan ter eeuwige heerlijkheid van Christus. Wanneer we ons verenigen in een zelfde lofzegging als de Vader en de Zoon. Heer, wanneer zal dit zijn?

Dat de lofzegging ter ere van de Vader, zich uit onze harten verheft door zijn geweldige Liefde. En dat het eeuwig loflied, begonnen op de aarde, zich verheft en de Vader en de Zoon verheerlijkt